

гжски; помогна му да имъ изкубятъ перата, каза му да иде при баща си и още, че е намѣрилъ гнѣздо отъ косове и пр. и пр.

— А де е гнѣздото? Де е врабчето? Ти ми каза, че татко е хваналъ врабченце . . . Де сж ко-сенцата? Иванъ гаванъ, цигански тжпанъ . . . Иване бре, магаре бре, качи се на черешата и набери ми малко черешки! Дай да ти се кача. Чакай . . . Ти си мой конь . . . Въ твоята глава, казва татко, мж-тятъ яребици . . .

После тия избрани думи, съ които се отлича- ватъ много невъзпитани и галени деца, Николчо въврѣ дѣсния си кракъ въ джоба на Ивана, хвана е за рамото му и поиска да го възседне. Ала Иванъ шавна на страна и чорбаджийскиятъ глезунчо се строполи на земята. Измамениятъ маминъ синъ изрева като закланъ, хвана слугата за ржка и го ухапа за палеца съ такава сила, щото кръвъ шурна отъ Ивановата ржка и потече изъ устата по бра-дата на Николча.

Чорбаджийката се пробуди.

— Какво е? Що е? Кой ти разкървави устата? Ела, мами, ела сине! Кажи ми, кой ти разкървави устата. Не плачи, сине! викаше нѣжната майка и се сърдѣше.

— И-и-ванъ, Иванъ ме хласна. Оле-ле, маминко, убихъ се, реве чорбаджийския синъ и лицето му почервенѣ като бужуръ.

Вулканътъ и неговата благочестива съпруга се разяриха дотолкова, че сиромашкиятъ Иванъ трѣбваше да изтърпи най-грознитъ хули. Напраздно се оправдаваше той, че е невиненъ и че кръвта по устата на Николча е негова собствена кръвъ отъ прехапаниа му прѣстъ . . .